

gorenjček

Leto 1.

Štev. 3.

Legenda o ptičkah

V začetku sveta, ko je Bog ustvaril ptice pod nebom, je dal vsem enakomerno sivo barvo in vsem malo milo petje. Kmalu pa je ptičke prevzel napuh in hotele so imeti pestra oblačila ter so se šle pritožiti Bogu.

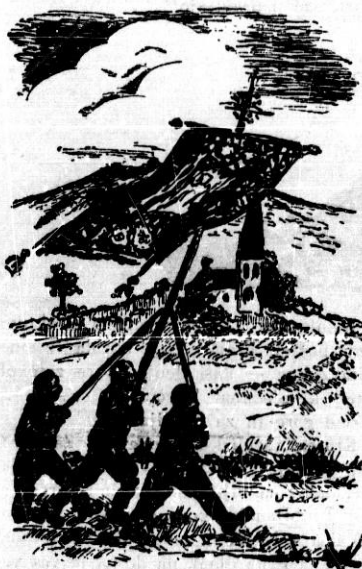
„Ptičke moje, kaj bi rade?“ jih je dobrovoljno pobarał dobrotljivi Bog.

— Daj nam lepa, pisana oblačila, saj naz je sram pred vsem svetom, sram nas je svojih umazanih sivorjavih oblek.“ Bogu se je lice pomračilo, vendar se je nasmešnil in dejal: „Prav, kakor hočete! Lepo stopite v vrsto in vsakomur bom drugače pobarval oblekco.“

Vzel je lončke z barvami in jel ptičko za ptičko barvati. Vrano je pobarval s temnomodro barvo, spet šojo z rjavordečo, drugo ptičko z modro, zeleno, rdečo in tako naprej. Kmalu so bile pobarvane vse ptice, vsaka je imela drugo barvo. Prišle so pa v gozdove, od ljubelega Boga proč in se tukaj sporekle. Ne-katere izmed njih so se jim zdele prelepo pobarvane, spet druge niso bile zadovoljne z barvo, ki jim jo je dal ljubi Bog. Jele so vse vprek kričati in vpiti in se ne vsezadnje pretepati. Kričale in prete pale so se čezdalje huje. Barva pa se jim ni še niti posušila in tako so druga drugo namazale z različnimi barvami, ker so vpile in se drle na vse grlo, so zgubile svoj lepi in mili glas. Kmalu so se zavedale vse ptičke svojega velikega greha, greha napuha in se urno skrile po grmovju, da jih ljubi Bogec ne bi videl, kako so se pomazale z barvami tujih ptičk in da so ohripele. Ljubi Bogec pa je vse to videl in jih kaznoval, kaznoval tako, da niso nikdar več dobile nazaj prejšnjega lepega glasu.

Komaj pa so se ptičke nehale prepirati in se poskrile po grmovju, je prišel k Bogcu še en ptiček, ves siv in borno oblečen. „Kaj želiš, ptička moja?“ ga je ljubeznivo pobarał Bog. „Bogec, če bi tudi meni dal pisano oblekco, kot vsem drugim ptičkam!“

— Glej,“ je odvrnil ljubi Bog, „zmanjka lo mi je barv!“ Ptička pa je le mole dovala in prosila, tako, da se jo je Bogec končno le usmilil in jo pobarval z ostanki barv. Okoli kljuna jo je pobarval rdeče, za tem belo, po perotkah črno

Kristus v polju

Kristus gre po polju, med kljoco setvijo, med mladimi klasi, med tisočeri mi rožami in blagoslavlja grudo, s svetlim oračevim znojem orošeno in pognojeno. Kristus v polju - praznik sv. Rešnjega Telesa! Cvetje in sonce, modro nebo in pisan cvetlični prt, praznik poljetja - Krist v polju!

Naša polja, našo setev blagoslavlja Bog! Naša domovina polna čud in krasot, naša polja in naši gozdi!

in rumeno, malo rjave barve mu je še ostalo za hrbet, potem pa je pisanega ptička spustil pod milo nebo, se nasmešnil in dejal: „Ker si me sam milo in lepo prosil za pestro oblekco, zato bodi — lišček, ves lisast si, ker si bil pa vseeno vsaj malo ponižen, naj ti ostane tudi še pesemca, le malo manj zveneča naj bo!“ Obrisal si je ljubi Bogec prste ob plašč in dejal: „Tako, sedaj je pa vse končano!“ Prav ta hip pa je zazrl pred seboj ptičko, ki je zaupno upirala vanj svoje velike, temne očke. Zasmilila se mu je v svoji sivorjavi uma-

Joža Vovk:

Bolnik in pomlad

Vam duhteče rože
po vrteh cveto,
v svetlo, zlato jutro
poje ptič drobnó,
čez gore, dobrave,
sonce se prismeje
in vam v mehke trave
biserov nasuje.
Z radostjo v očeh
stopate čez polja,
z vami dobra volja,
pesem, vrisk in smeh.

Zame pa so rože
mlade že zveneče,
ptice mi še z juga
niso priletele.
Vaše zlato sonce
me skeli v očeh,
davno že zamrl
je na ustnah smeh.
Včasih šipe v oknih
lahno zazvene,
kot bi se nevidne
gibale roké:
Žena blede, mrka,
vsak dan nanje trka...

Sredi naših polj in naših trat pa Bog!

O Bog, blagoslovi naša polja, da bodo obrodila stoteren sad in naj Ti bo naša molitev prijetna, da nas boš obvaroval vseh grozot in trpljenja. To, Krist v polju, Te prosijo naša mlada, ponižna in vdana srca!

zani oblekci, pa jo je vprašal: „Kaj bi rada, ljuba ptička moja.“ — Oh, nič, ljubi Bogec, le Tebe gledam!“

Samo sonce se je razlilo čez obličje ljubelega Boga, pogladil je ptičko in ji dobrotno dejal: „Ti si edina ptička, katere srčce je čisto, kot je čista lepota in resnica. Moja boš odelej in najlepše boš pela. Da pa te ne bodo peganjali drugi ptički, boš lepo ponižna in skrivala se boš v goste grmovju in pela le ponoči — meni v čast in slavo: „Bom!“ je dejala ptička in slavec je odletel v gosto grmovje.

Cerkvica vrh gore

Cerkvica vrh gore,
cerkvica bela,
tebe pozdravlja
duša vesela...

Narodna pesem.

Polhov gradec je ljubka in lepa vas, v vnožju naših prelepih polhograjskih Dolomitov položena, prav v njihovo naročje posejana. Kraljestvo lepote in skritih koticov, kjer se telo in duša spočijeta, je to, Kraljestvo rož in petja ptiček, kraljestvo blagajk in kukavice. Sušnik, Smolnik, Grmada in Otošč pa Sv. Lovrenc! Pet zame sladkih in opojnih vrhov, polnih prelepih spominov! Živalce in rože so moji skorajda edini prijatelji, da prijatelji, ki te ne zapuste nikoli! Prav posebno pri srcu pa mi je Sv. Lovrenc, strma gora, tik nad šumečo Bž-

no, ki se kasneje prelevi v Gradaščevo in tik nad Polhovim gradcem. Peš in jež sem romal k Sv. Lovrencu, peš tako, da sem si skoro grizel kolena, no strma je pač! Jež pa tako, da sem poskušal jahati osliča logarja in cerkovnika z Gore. Pograjci in črnovršci pravijo Sv. Lovrencu samo Gora in tako sem se ga navadil imenovati tudi jaz. Tiste čase je bilo to, ko je bil logarju sin še sinček in ni bil še Lovre pač pa Lovriček!

Za Binkošti sem se namenil iti na Goro. Oprtal sem s nahrbtnikom, vzel v roke grčavko in vzel pot pod noge. Ljubljana je še dremala, ko sem že imel Bokalce z gradičem za seboj. Grmada in Otošč sta bila še v jutranji megleni kopreni in zvon na Dobrovi je vabil k prvi maši. Postolke so veselo klikale in poletavale okoli zvonika, kjer so imele že mladičke.

Na desni sem pustil visoko nad seboj Sv. Katarino, kmalu prešel Dvor, ki je majhna vasica, pa ima dve cerkvi, med njima eno zelo, zelo znamenito in se bomo o njej še pomenili, pa kmalu zadržal proti Polhovemu gradcu. Polhov gradec! Čudno ime, kaj. Naš Valvazor pravi takole:

Brižinski škofje so imeli svoje čase sila velika posestva pri nas, med njimi tudi, kot gotovo veste škofjo Loko in vso njeno okolico. Popotoval je eden teh cerkvenih knezov jež, ker peš ni hotel, avtomobilov pa tedaj hvala Bogu še ni bilo. Za Goro blizu vasi Gradec, jih je dohitela noč. Razjahali so, konje razsedlali in se podali k počitku. Jesen je bila, in žir je dobro obradil. Kadar je pa žir, stedar so tudi — polhi. Pa se je spravil tarj polh pod sedlo samega škofa in mu zgrizel jermenje. Zjutraj, ko je hotel hlapec osedlati škofovega ko-

nja, je ves presenečen videl, kaj se mu je zgodilo. Škof pa ni dejal drugega nič, kot samo zabrundač je: „To je pa res pravi polhov Gradec!“ Pa se je ime prišlo in ostalo.

Vročje je že, le, urno z menoj na Goro! Mimo Blagajevoga spomenika greva, veš, grof Blagaj je po teh gorah hodil in rože nabiral. Z njim je šel še drug prijatelj saksonski kralj Friderik Avgust! Oba sta šla za kraljevo rožo za blagajko, ki prav na Sv. Lovrencu izredno lepo uspeva. Mimo spomenika strmo navzgor, kmalu sva na mali ravni, sedlu podobni — na Ravnah. Se malo in že sva na vrhu, pravzaprav na sedlu in pri logarjev hiši. Lovrička ni več, tisti mali bosopeti kratkohladeček je že postaven fant! No, Lovre, boš dal ključ, da si bomo ogledali Cerkev? — Oča gori, uro popravljajo!“

Kmalu sva v tistem, hladnem in skromnem božjem hramu, ki je obzidan z močnim zidom — naši dedje so se zatekali pred krvočnimi Turčinji na visoke in strme gore in za obzidja!

Krasen razgled od cerkvice! Za teboj vsi gorenjski snežni velikani, levo daleč, daleč na tujih tleh Snežnik, pred teboj Ljubljanska kotlina z Barjem, Borovnica z lepim in mogočnim viaduktom — vse, kot na dlani, na desno je ves venec polhograjskih Dolomitov s kraljem Otoščem (tudi Tošč ga imenujejo ali pa Tosec, visok je 10:1 m).

Spet sva pri Logarju v senci. Pred nama skromne njive in sledovi — zidovja. Bogar nama rad pojasni, da so to ostanki rimskih ozidij in že to ve povedati, da so našli na Sv. Lovrencu in v okolici Polhovega gradca polno zanimivih in lepih rimskih izkopanin.

— Pa le zakaj so šli ljudje postaviti cerkev kar na vrh gore! Saj je tole sedlo pod nami — a, to je Prtovč — je opomnil logar — tako pripravno!“ Spet se je oglašil Lovrenc, nekdanji Lovriček: „Enkrat sem že povedal, pa ste morda že pozabili! Saj so jo hoteli postaviti v davnini, ko so zidali cerkev, na Bratovža, pa, kar so podnevi zgradili jim je ponoči zvozil sv. Lovrenc na vrh gore. Par dni so mu kljubovali, potem se pa le vdali in jo sezidali vrh gore.“

Tiho sva obležala v senci, vročina naju je zmagala. Kar se je oglašila čudna pesemca in najino pozornost so obrnile nase skale na sedlu gore, kjer je pel skalni jereb svoj zaljubljeni „čepete-čep, čepete čep...“

„Lovre, jih je še kaj?“ sem vprašal logarjevega sina. „Je, še en sam par, pa letos gnezdi in že devet jajček je. Če bi že bil, da bi nehali tako pobijati to

Obleka in sprehodi

Čim daljši je dan, tem jačje je sonce. Pomlad se bo kmalu umaknila poletju in konec šole ter začetek počitniških potovanj, letovanja, obiskovanja gora in podobnega. Eden bo poromal samo na Sv. Jošt, drugi na Brezje, tretji bo šel raje na gore in tako dalje. Važno, zelo važno pa je, kako se boste za na pot pripravili in kakšno pot si boste izbrali.

Oblečeni ne smemo biti ne preveč in ne premalo. Obleka za izlete bodi ohlapna in tako prirojena, da ima zrak čim lažji dostop telesu, da suši pot in sveži telo. Poleg tega bomo pa obleko skrbno pripravili tudi za slučaj neviht in dežja. Vetrni jopič ali pelerina nujno spada k obleki za izlete in gore. Vzemimo pa to s seboj na pot v vsakem vremenu, da smo pripravljeni, če nas preseneti nevihta kar na lepem. K obleki za v gore in izlete spada še volnena jopica. Ko počivamo, ko smo dospeli na cilj ali na rob, greben hriba, moramo takoj obleči ali volneno jopico, se zaviti v pelerino ali smukniti v vetrni jopič.

Še važnejše kot obleka je — obutev! Ne pretesna, ne prevelika! Težki, okovani cent težki čevlji niso prida. Okovani naj bodo primerno, čim lažji in veliki samo toliko, da oblečemo čez navadne tanke nogavice še par volnenih. Gumijasta obutev je neprimerna, da celo škodljiva, ker je za zrak in najmanjšo vlago neprimerna, noga ne more dihati.

V gore ne jemljimo hrane za teden dni, če gremo na eno ali dvodnevno turo. Preveč hrane ni dobro ne za želodec niti za hrbet oziroma nahrbtnik. Vzeli bomo toliko, kolikor vemo, da bomo zares rabili. Suhega (prekajenega) mesa in močno slanih jedi ne bomo jemali, zakaj ta jedila povzročajo hudo žejo. Vzeli bomo sladkor v kockah, suho sadje in prepečenec. Za žejo limonado in čaj, nobenega žganja v gore! Za konec pa še eno: V gorah in na izletih ne pij vode več, kot je potrebno, ne nalivaj se z njo. Čim več piješ, toliko težje hodiš.

Dr. H.

lepo ptico, ja še to samo zaradi perja za na klobuk.“

— Čas bi že bil!“ sem tiho povzel za logarjevim sinom in skril klobuk, na katerem so bila peresa kotorne ali skalnega jereba, te prelepe pičce našega Krasa.

V senci je minul dan in kmalu so zapeli z vseh gričev zvonovi svojo večerno molitev, naju pa zazibali v sladkem sen na prijetno dišečem senu.

Narava, pripoveduj!

Joža Herfort:

Rože jočejo, rože prosijo...

V polhograjskih gorah odeveta kraljeva roža, blagajka, tudi Igalka imenovana. Golica se ogrinja v čaren plašč kličavnic (narcis), še malo in po skalnih grebenih naših gorenjskih velikanov bodo zacvete očnice ali planike (ne planinke!), po nižjih pobočjih v grmovem zatišju pa pozdravljajo majniške rože majniško kraljico — šmarnice so odprle drobne čaše in se nasmehnile soncu, pomladi in maju.

Vse in povsod cvete, saj je mladoleetje in klije povsod novo življenje. Kaj se vam ne zdi, če greste iz mestnih zidov ven, v prosto naravo, da Vas z vsakega cveta pozdravlja pomlad in da je v vsaki cvetki nasmeš sreče in pomladi, da vas z vsakega cveta gleda lepo očesce?

★

Nedelja, gospodov dan! Jasno sonce že navse zgodaj, ko še mestni zaspanci t še zakopani pod pernicami, okna so pa zastrli, da jih sonce ne bi zdrnilo in jih poščegetalo. „Hej, zaspanci bi jim dejalo, kaj ne veste, da je noči konec? Ven pod milo nebo!“ Pa bi se ti zaspanci samo obrnili, nekaj polglasno zagodrnjali in smrčali naprej.

Na kolodvoru je pa vsemu temu navkljub vse živo. Vse polno vlakov čaka in sopiha, kot da je ves nemir izletnikov v stroju, tako zgedajo. Pisana zmes ljudi in oblek, pa palic, nahrbtnikov, bisag in torb je, prav čudni so vmes, pa še čudne klobuke imajo na svojih (?) glavah! —

Vse vrste perja in dlake so si pripeli na ali za klobuk, pa če si z naravo bolj domač, potem boš videl, da so in klavni ostanki gamsov v obliki gamsovih čopov. le-ti so pa včasih tudi iz konjskega repa, pa tudi rep od mule je dober! Drugi ima spet prašičje ščetine, tretji jazbečevspeet ta zajčjo dlako, kot bi hotel s tem vsem pokazati, da je v njem zajčja kri, pa kakšna peresa jim krasi ta razna z gospo modo grdo skregana pokrivala ali pokrovi izletniških glav! Divji petelin se družijo z domačim, ravševce z racami in jereb s šojo! Cel prirodo opis živalstva na klobukih! Pa, prijatelji, to je zjutraj! Kmalu je kolodvor prazen, vlaki so silne množice ljudi razpeljali na vse štiri plati naše lepe domovine.

★

Noč, v nedeljo zvečer! Spet sva se podala na kolodvor. Od vseh strani prihajajo vlaki in spet dovažajo meščane domov. Bi jih sedaj že poznala. Težko! Očvorjeni so s svežnji in kitami velikih rož, klobuki so pokriti s cvetjem. In da

me morda niti najhujše niso! Morda pravim! Že na peronu odpadajo posamezne rožne glavice in se cvetje napol osuje. Vhod in izhod sta nastlana z velim cvetjem, prav tako se nama zdi, kot da je tu zanikern kmet sušil mrvco in jo prav slabo pograbil.

★

Ponedeljek zjutraj po vežah. Smetar bo prišel. Zaboji pepela in smeti ga čakajo in v teh zabojih polno, polno rož, velikih, zmečkanih in napol poteptanih. Same majhne žrtve nedeljskih izletov...

★

Ponedeljek zjutraj po tratih in hostah. Kmetič žalosten hodi in čelo mu je mračno. Ne veš li ali bo zajokal ali bo zaklel. Mlada trava, sočna in lepa je vsa povaljana, pohojena toliko rož je pomandranih, potrganih. Zakaj? Čemu? Če bi jih jedli ali imeli doma vsaj za koze, potem bi jim človek ne zameril Bog ve kaj. Če je pa ves ta njihov plen le za smetarja in za nastiljanje mestnih ulic, potem pač res nima smisla!

Mestni mali ljudje hodijo na rožno pašo nedeljo za nedeljo in praznik za praznikom. Vedno se pa ponavlja prav to, kar sva prej videla.

Samo pogledj izletnike, ki prihajajo z Golice! Saj se krive pod bremenom malih mrličkov — rož!

Podželski otroci, (e, pa nisi tudi ti med njimi?) nabirajo že v soboto cvetje in ga v nedeljo ponujajo izletnikom na prodaj. Ti ga pač ne marajo, ker so sami pršli na cvetno pašo in deca zmeče zvečer kupe cvetja preč, morda, morda so skupili zanj vsi skupaj par borlih dinarjev, ki gredo po navadi za — sladkorčke..

★

Vse sva preresetala in prav gotovo si med njimi tudi ti ali pa tvoj očka ali pa mamica, če ne pa vsaj teta ali stric. Nekdaj sem zadremal v hosti, sredi zamih rož na mali jasi sem bil, za menoj mnogočrne bukke, pred menoj košata jelka. Ni se mi ljubilo nikamor, roki sem prekrižal pod glavo in spanec me je zmogel. Začul sem v snu rahel šepet, prav nežno govorico. Čuj, kaj sem zvedel:

„Ivanjščica!“ je zaklical droben glasek. — Kaj je bela rumeočka sosedka?“ je vprašal drug glasek. „Veš, klinček, rada bi se pripognila k onemu tamle, ki spi, pa mu nekaj zasepetala na uho. Tako dober je z nami, nič nas ne tepta in ruje, samo gladi nas, ko gre sredi med nami, pa bi mu dejala, naj povzdigne svoj glas in pove vsem, vsem, ki gredo v gozd in na jase, da nam je tako hudo, ko moramo proč od mamice zemlje in umiramo v suši in vročini. Vsem naj bi povedal, da prosimo, me ponižne rožice, da bi rade živele vsaj dotlej, da dozori naše seme, naša deca, da smo lepe in

dehteče le v božji naravi in da po vrčih in posodah umiramo in venemo za prazen nič, le jočemo za sncem, ki nas poživlja, za vetričem, ki nas hladi in z nami pošepetava ter za našimi svati metulji!

„Kaj, vse to bi mu pošepetala? Joj, zakaj nisi bližje, tudi jaz ne morem do njega!“

Kar je zapel droben glasek: „Ivanjščica! Jaz sem mu pa sproti vse prav na uho povedal kar si ti pravila klinček! Prav gotovo me je slišal, saj je še v spanju pokimal!“ — O, hvala ti, stotera hvala drobni glavinec, prav iz srca želim, da ne bi bilo to zastoj, da bi se vsaj eden zavzel za nas!“

Dovolj tožba in joka sem si mislil in se prebudil. Ležal sem sredi ivanjščice, gorskih kličavnic in modrega glavinec. Veter je rahlo majal njih cvetne glavice in z njimi rahlo šepetal, kot bi se cvetke med seboj res pogovarjale!

Dajva, prijateljček moj, vsakomur povejva, da je rožica lepa v ljubi božji naravi in da je odtrgana le ubog mrliček, ki bo kmalu segnill!

Cuvajmo naše rože, lepoto in okras naših lepih krajev in ne dopustimo, da bi jo mestni izletniki skaze surovo uničevali. Ti mladina si s svojim nežnim srcem in milim glasom poklicana za to, da varuješ naše lepo cvetje!

Joža Vovk:

Polžek gre na svatbo

Murček in Kobilca,
juh, se danes ženita
tam na oni strani ceste,
kjer je novi dom neveste.

Juh, čez polje pa hiti,
kot da veter ga podi,
bobov lačen, ženjen vina
— urni Polžek — starejšina.

Sonce se poredno skrije,
— koliko v zvoniku bije.
Polžek-starejšina, hiti,
če na svadbo hočeš priti — — !

Polžek zdaj na ženitvino
že z neznansko gre brzino.
teče, teče, b ez oddiha,
truden ves na cilj pripiha.

„Živi ženin in nevesta!
Bog daj srečo! — toda kje sta?“
„Murček in Kobilca?“
Predlanskim že umrla sta...“

Evropa gori, Evropa v plamenu! Kot ognjene črke trepeče ta stavek pred nami. Tisoči izseljencev, tisoče src trepeče doma in na tujem, trepeče za one naše izseljence, ki so padli v krvavo viхро, ki se bijejo pod tujimi zastavami, za tujca!

Deca, prijateljski moji! Mnogo je izseljenih otrok, vaših sorodnikov, morda še celo vaših prijateljev in znancev. Ti sedaj molijo za zdravje in srečno vrnitev svojih očetov, svojih bratov in sorodnikov. Prosimo z njimi vred Boga, da bi uslišal prošnje čistih src in ustavil krvavo klanje, klanje, kjer se ljudje koljejo med seboj kakor volkovi.

Mladi ste in vaša srca so čista. Bogu dopadljive so vaše duše. Obiščite sleherni dan cerkev in Boga v njej stolujočega, pripognite pred njim koleno in Vaša mlada srca naj molijo, vroče molijo da bi Bog ustavil to grozno morijo, da bi sv. Duh razsvetlil one, ki so to morijo začeli, da bi jo tudi čimprej ustavili.

Še bolj vroče pa molite, da bi nas Vsemogočni obvaroval vojnih strahot, da bi ostala naša lepa domovina nedotaknjena, možna in velika, ter da ne bi bilo treba zanjeno ponovno prelivati krvi. To decina moja bodi Vaše sveto poslanstvo, katerega zvesto in z vdanim srcem spolnjujte!

? Zanke in uganke

Rešitve iz druge številke „Gorenjčka“.

1. Magični kvadrat: Grom, rosa, osat, mati.
2. Jajce je od kokoši.
3. Zajec teče do srede gozda, potem teče povsem naravno iz gozda ven!

*

Ugankarji in ugankarice moje! To pot je bilo sreče več in tudi pravih odgovorov več. Le nekaj jih je tudi to pot polomilo in so hoteli pustiti preljubega zajčka v gozdu in mu niso hoteli dovoliti potem, ko je pritekkel do srede gozda, da bi tekkel tudi iz gozda ven. Stric žreb je določil Lidiyo Bajželj iz Stražišča št. 274 in Cudermana Mirka iz Tupalič. Dobila bosta vsak po eno lepo mladinsko knjigo, potrudita pa naj se ponjo v naše uredništvo, kjer ju knjigi že čakata. Tu-

di danes Vam zastavljam troje ugank in spet bo med reševalce razdelil stric žreb dvoje lepih mladinskih knjig. Eno Vam pa stavljam za pogoj: odgovore in pisma, ki mi jih pišete, napišite sami, ne pa očka, mamica, brat ali pa sestra. Take rešitve romajo brezpogojno v — koši! Tako sedaj smo si na jasnem in na — delo!

*

Iz naslednjih zlogov sestavi prošnjo do Boga, katero danes tisoči in tisoči ponavljajo.

ske, re, voj, ši, o, pod!, gos, nas.

*

Kaj je urneje od bliska, urneje od topovske krogle, sploh najurnejše, kar sploh obstoja?

*
Poln igel je, pa se ne zbode nikdar, niti ni krojač ali šivilja. Kdo je to?

Iz stričkove torbe

D. F. dijak Kranj.

Tvoje pesmice sem prečtal, pa so neuzitne in neprebavne. Če je v par stavekih nekaj šepavih rim in je to vse skupaj znesla voda, potem to še zdaleč ni pesem! Če imaš kaj „žlice“, se bo pokazalo šele kasneje. Morda bi poizkusil s prozo? Glavno pri vsem pa je dobra vodilna misel, katere pa tvoje pesmi nimajo. Pa brez zamere!

Striček.

MIK

Zgodba iz gozda

Spisal Joža Herfort — Ilustriral I. Miklavc

Veter, ki je prišumeval s svežim zelenjem, je bil samo šepet sreče, pomladne in materinske. Prav ta veter, ki je mrmral in šepetal o sreči in ljubezni, je prinesel srni vonj novega sovražnika. Nemirno je vstala in tudi mladič je sledil materinemu zgledu, se dvignil in obrnil proti vetru. Čuden, povsem nov duh je dobil v nos. Mamica je šla urno v zaklon grmovja in šele tam počakala mladiča. Srna se je nemirno ozirala, gledala je na poseko — tam je bila največja zver, dvonogi ropar — človek! Mik je spoznal vonj novega sovražnika, nov strah jo je navdal.